

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených spoločnosťou Okenica Šula & Co. s. r. o., Zámocká 074/30, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 2431/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 2431/2005. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. júna 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľom ako povinným sa na okresnom súde viedlo exekučné konanie v prospech oprávnenej Prvej stavebnej sporiteľne, a. s. (ďalej len „oprávnená“), a to pod sp. zn. 39 Er 2431/2005. Došlo pritom k porušeniu ich práv.

Predovšetkým je podstatné, že podľa § 43 Exekučného poriadku, ak sa to, čo rozhodnutie ukladá povinnému, viaže na splnenie podmienky alebo na splnenie vzájomnej povinnosti oprávneného, možno vykonať exekúciu, len ak oprávnený preukáže, že sa podmienka splnila alebo že svoju vzájomnú povinnosť voči povinnému sám už splnil, prípadne jej splnenie už zabezpečil. V prípade sťažovateľov bola ich povinnosť plnenia viazaná na splnenie podmienky alebo na splnenie vzájomnej povinnosti zo strany oprávnenej, preto mal okresný súd odmietnuť žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu absencie vykonateľného exekučného titulu. Exekučným titulom bola v danom prípade notárska zápisnica, pričom okresný súd sa pred vydaním poverenia z 2. decembra 2005, ako ani v priebehu exekučného konania nezaoberal otázkou, či došlo k splneniu podmienky.

Súdna exekútorka po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie vydala upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností. K predaju však nedošlo, lebo sťažovatelia dlh vrátane trov uhradili.

Keďže okresný súd neskúmal, či notárska zápisnica je vôbec spôsobilá byť exekučným titulom, boli sťažovatelia nútení podať námietky, ktorými sa však okresný súd meritórne nezaoberal, čím opakovane porušil základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Po podaní námietok okresný súd 31. januára 2006 vyzval sťažovateľov zaplatiť súdny poplatok vo výške 16 585 Sk, čo je 6 % zo sumy 276 415,20 Sk tvoriacej predmet exekučného konania. Pritom v kritickom čase súdny poplatok bol iba 5 % z vymáhanej sumy. Keďže sťažovatelia súdny poplatok z podania námietok nezaplatili, uznesením okresného súdu č. k. 39 Er 2431/2005-317 z 11. februára 2010 v spojení s opravným

uznesením č. k. 39 Er 2431/2005-348 z 29. marca 2010 bolo konanie o námietkach zastavené. Hoci sťažovatelia 14. apríla 2010 podali proti opravnému uzneseniu odvolanie, nikdy nebolo o ňom rozhodnuté.

Možno zhrnúť, že okresný súd v priebehu konania porušil označené právo sťažovateľov jednak tým, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie bez existencie vykonateľného exekučného titulu, ale aj tým, že trval na zaplatení súdneho poplatku za podané námietky, hoci je to v zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 109/2011 protiústavné.

Sťažovatelia žiadajú vydať tento nález:

„Porušiteľ, Okresný súd Bratislava II porušil právo sťažovateľov domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľom sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 13.879,41 €, ktoré je porušiteľ povinný zaplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušiteľ je povinný zaplatiť sťažovateľom náklady právneho zastúpenia sťažovateľa v sume 965,18 EUR vrátane dane z pridanej hodnoty, jeho právnomu zástupcovi.“

II.

Z opravného uznesenia okresného súdu č. k. 39 Er 2431/2005-348 z 29. marca 2010 vyplýva, že ním bola opravená časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 39 Er 2431/2005-317 z 11. februára 2010, a to v súvislosti s označením meny, v ktorej sa má súdny poplatok za námietky zaplatiť.

Z podania sťažovateľov bez označenia dátumu – doručeného okresnému súdu 14. apríla 2010 - vyplýva, že toto podanie je označené ako odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 39 Er 2431/2005-348 z 29. marca 2010.

Z oznámenia súdnej exekútorke vo veci sp. zn. Ex 166/05 z 12. júla 2013 vyplýva, že exekučné konanie vedené proti sťažovateľom je skončené, pretože celá pohľadávka aj s príslušenstvom bola uspokojená.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že sťažovatelia, zastúpení advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, v návrhu rozhodnutia (petite) neuviedli, ktorými konkrétnymi rozhodnutiami okresného súdu malo dôjsť k porušeniu ich práv. Okrem toho, hoci z prvej strany sťažnosti vyplýva, že sa týka porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu, podľa návrhu rozhodnutia (petitu) sa sťažovatelia domáhajú iba vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z obsahu sťažnosti možno dedukovať, že táto smeruje jednak proti povereniu okresného súdu z 2. decembra 2005 udelenému súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie, ako aj proti uzneseniu okresného súdu z 11. februára 2010, ktorým bolo konanie o námietkach sťažovateľov zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné vyzvať právneho zástupcu sťažovateľov na spresnenie petitu sťažnosti, teda na označenie konkrétnych rozhodnutí, resp. postupov, ktorými malo dôjsť k porušeniu označených práv, pretože z oznámenia súdnej exekútorke z 12. júla 2013 je nepochybné, že exekúcia bola k uvedenému dňu už skončená, čo znamená, že k porušeniu práv sťažovateľov mohlo dôjsť najneskôr do 12. júla 2013.

Za uvedeného stavu treba sťažnosť podanú ústavnému súdu, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. júna 2015, považovať za oneskorenú.

Vychádzajúc z oneskoreného podania sťažnosti, ako aj z toho, že z hľadiska namietaného porušenia práv je smerodajný petit sťažnosti, nebolo potrebné požiadať právneho zástupcu sťažovateľov ani o vysvetlenie rozdielu pri definovaní porušených ustanovení, ktorý vyplýva z údajov na prvej strane sťažnosti v porovnaní s obsahom petitu.

Napokon v súvislosti s námietkou, podľa ktorej nikdy nebolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľov proti opravnému uzneseniu okresného súdu č. k. 39 Er 2431/2005-348 z 29. marca 2010, treba uviesť, že tvrdená skutočnosť nezakladá porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Ide skôr o námietku zbytočných prieťahov pri rozhodovaní o odvolaní, čo by predstavovalo možné porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré však sťažovatelia nežiadali vysloviť.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2015